

MAANDBLAD

UITGEGEVEN DOOR HET NATUURHISTORISCH GENOOTSCHAP IN LIMBURG.

In Memoriam P. Huffnagel Pzn., M.i.

Begin Augustus leed het Natuur-Historisch Genootschap in Limburg en de Rijksopsporing van Delfstoffen een gevoelig verlies, door het plotselinge overlijden van den heer P. Huffnagel, Pzn. M.i., Districtsgeoloog bij de Rijksopsporing van Delfstoffen te Heerlen.

Gedurende ongeveer 7 jaren was de heer Huffnagel in gelijke betrekking werkzaam in het District Oost-Nederland, in welken tijd hij zich heeft doen kennen als een der bekwaamste geologen van ons land. Na beëindiging van de opsporingswerkzaamheden in dat district, werd hij op 1 Januari 1915 aangewezen als districtsgeoloog te Heerlen, ter vervanging van den heer Dr. W. C. Klein.

Nauwelijks was de heer Huffnagel in Zuid-Limburg gevestigd, of wij mochten hem reeds als lid van ons Genootschap boeken. Zijne liefde voor de natuur, zijne groote kennis op geologisch gebied en zijn aangename, joviale omgang maakten hem weldra tot het middelpunt onzer bijeenkomsten.

Geen wonder dan ook, dat de overledene bij gelegenheid der zomervergadering 1915 te Venlo met algemeene stemmen gekozen werd tot secretaris van ons Genootschap. Niet lang echter heeft de heer Huffnagel deze functie mogen waarnemen, want eenige maanden na zijne benoeming zag hij zich reeds genoodzaakt, wegens ongesteldheid, deze functie neer te leggen.

Het zoo plotseling overlijden van den heer Huffnagel, in de kracht zijner jaren, heeft allen, die hem gedurende zijn kort verblijf in ons midden leerden kennen, zwaar getroffen. De Rijksopsporing van Delfstoffen verliest in hem een bekwaam en werkzaam geoloog; het Nat. Hist. Genootschap een ijverig en trouw lid; zijne ondergeschikten een goeden chef in den vollen zin van het woord en allen, die hem nader kenden een waren, oprechten vriend.

Moge zijn aandenken bij allen, die den heer Huffnagel gekend hebben, in aangename herinnering blijven.

Hij ruste in vrede.

Maandelijksche Vergadering te Sittard op 1.1. 26 Juli.

Met den Voorzitter zijn aanwezig de heeren: Dr. v. d. Meer; W. J. Vromen; H. Paulussen; F. van Rummelen; A. van den Camp; Mr. L. B. J. van Oppen; Dr. A. de Wever; H. Schmitz S. J.; A. J. M. de Gier; A. M. Sprenger; Dr. J. Beckers; Mevr. J. Beckers-Corten.

De Voorzitter opent de vergadering en geeft 't woord aan Dr. A. de Wever, die eenige kleurvariëaties demonstreert en wel:

a) Witbloemig wilgenroosje, (*Epilobium angustifolium*). Deze groeit wild in de Ardennen en zou ook hier wel eens kunnen gevonden worden. Alle witbloemige Bastaard-wederikken zijn zeldzaam. De bovengenoemde wordt ook wel in tuinen gekweekt. Wat zal 't witbloemig Harig wilgenroosje (*Epilobium hirsutum*) 'n mooie plant zijn!

b) Witbloemige Dagkoekoeksbloem, (*Melandryum rubrum*). Ze verschilt van de Avondkoekoeksbloem door afwezigheid van klierharen aan den stengel en ongebogen zaaddoostanden.

c) Rosebloemige Avondkoekoeksbloem, (*Melandryum album*). Deze is zeldzaam, maar ontstond dit jaar in sprekers tuin, alsook in den Museumtuin te Maastricht. De mannelijke plant verschilt van de normale rose Dagkoekoeksbloem door de aanwezigheid van klierharen en de vrouwelijke tevens door rechte zaaddoostanden.

Ook ontstond in den Museumtuin de kruising van Avond- en Dagkoekoeksbloem. Hierbij zijn de bloemen eveneens rose, maar de kelk is veel dikker dan bij de Dagkoekoeksbloem, terwijl er maar heel enkele klierharen aanwezig zijn. Deze bastaard is goed vruchtbaar, waarom we hem zullen uitzaaien en later de resultaten mededeelen.

d) Witbloemig Bitterzoet, (*Solanum Dulcamara*), wildgroeiend op den St. Pietersberg. De bessen zijn normaal rood en gaven bij uitzaaiing weer witbloemige planten. 't Verschilt tevens van 't gewone violette Bitterzoet door 'n korte, fijne beharing van alle deelen. Spreker meende aanvankelijk iets nieuws gevonden te hebben, doch zag later deze variëteit vermeld in den Catalogus der Alpenplanten-kweekerij van Dr. Dieck te Zösch, onder den naam van Sol. dulc. flore lacteo.

e) Muskusreigersbek, (*Erodium Moschatum*), werd dit jaar aangevoerd gevonden bij den graanmolen te Hoensbroek. Aan de groote vruchten is hier gemakkelijk waar te nemen, hoe gevoelig ze zijn voor vocht. Zoodra ze, bij rijpheid, met haar vroegere stijlen van de middenzuil loslaten, beginnen de snavels zich te krommen bij droge lucht, om zich bij vochtige lucht weer te ontrollen. Door deze bewegingen worden de spitse zaden in den grond geboord, 'tgeen nog bevorderd wordt, doordat de zaden omgeven zijn door stijve haartjes, die als weelhaken werken. Niet alleen maakt 't uiterste stuk van 't snavelvormig aanhangsel een cirkelvormige beweging, maar 't gedeelte, dat onder op 't zaad zit kromt zich als 'n kurketrekker. Dit laatste gedeelte is juist gevoelig voor vocht. Men heeft van andere soorten, met nog grootere vruchten, (Kraanvogelbek, *Erodium gruinum*) van deze